

Vull la llum!

[Dietari 2021]

Celdoni Fonoll

Pròleg del president Quim Torra

VULL LA LLUM!
[Dietari 2021]

CELDONI FONOLL

Col·lecció El Tinter - 171

VULL LA LLUM!
[Dietari 2021]

CELDONI FONOLL

Pròleg del president Quim Torra

□■ Cossetània

Primera edició: octubre del 2022

© Celdoni Fonoll
© Pròleg, Quim Torra i Pla

Disseny de la coberta: Georgina Solé
Fotografia de la coberta: Cova del Sanat, serra de Sant Gervàs (Pallars Jussà)
© Isaac Fonoll

© de l'edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
Carrer de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com • www.cossetania.com

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-211-7

DL T 678-2022

ÍNDEX

<i>Que vingui la llum!</i> , pròleg del president Quim Torra	9
Gener	15
Febrer.....	59
Març	97
Abril.....	139
Maig	177
Juny	221
Juliol	261
Agost.....	299
Setembre.....	341
Octubre	387
Novembre.....	423
Desembre.....	465

*El Primer d'Octubre ens guia
per ser del tot, plenament!
Vull la llum de la República
Catalana Independent!*

C. F.

*Oh, sobretot estima la sagrada
vida de l'arbre i la remor del vent
a les branques que s'alcen vers la llum!*

SALVADOR ESPRIU

QUE VINGUI LA LLUM!

Amb en Celdoni cada vegada m'adono que tenim més coses en comú, i per a mi sempre és un goig i un honor que vulgui comptar amb la meva col·laboració pel que li convingui. De la mateixa manera que em va complaure molt que em donés l'oportunitat de participar en la presentació a Barcelona d'*El somni i l'esperança* (Dietari 2019), ara m'ha fet molt de goig que em demanés de fer un pròleg per a aquest nou dietari *Vull la llum!* (Dietari 2021). I si en Celdoni diu que vol la llum, com tants d'altres també volem, doncs “Que vinga la llum!” tal com cantava Al Tall en una de les seves cançons més enèrgiques.

En Celdoni fa deu anys que escriu dietaris i desitgem que n'escrigui molts més, perquè els fa molt ben fets. Considero que aquest que teniu a les mans és un dietari molt complet, amb uns apuntaments tan interessants que m'atreviria a suggerir-li a en Celdoni que es plantegés la possibilitat d'editar-lo copiant el format d'aquells calendaris de paret de tota la vida, com era el bloc Millàs o és encara el bloc Maragall, que quan gires el full diari sempre t'hi trobes coses interessants per aprendre, ja sigui un bon poema, una citació per rellegir, una efemèride per recordar, etc. Perquè tots els escrits que contenen els dietaris d'en Celdoni són així de ben triats i tots i cadascun aporten informació i coneixement.

El llibre comença per Cap d'Any, amb el que l'autor en diu “els vells desigs novells”: salut, amor, llibertat per als presos i exiliats polítics i República Catalana Independent. Un començament així ja és tota una declaració de principis.

En Celdoni és un poeta i un amant de la poesia com pocs n'hi ha i, amb la traça i les ocurrencies dels bons glosadors, no se'n pot estar de fer poemes per referir-se als temes d'actualitat; com aquell qui fa una piulada, ell diu les coses amb poemes fets a mida. Els seus poemes, i els que apareixen signats amb els pseudònims Llengut i Enravenat, fan de bon llegir, perquè aporten unes dosis d'ironia i mala llet molt ben combinades que fan que sovint se t'escapi el riure quan els llegeixes. Però, a més a més, tot ho enllaça amb la poesia, qualsevol paraula o fet li serveix d'excusa per referir-se i anar a parar a algun poema determinat. Demuestra tenir uns coneixements i una memòria prodigiosa, i reparteix per tot el llibre versos i estrofes de poetes de referència com Espriu, Foix, Estellés, Sagarra, Màrius Torres, Pere Quart, Carner, Verdaguer, Salvat-Papasseit, etc. Són poemes que ell té molt ben apresos i que sovint complementa amb referències o detalls del poema, de l'autor o d'alguna ocasió que l'hagués recitat públicament. A més a més, gràcies a uns codis QR que podeu escanejar amb el mòbil, al final de cada mes ens ofereix la possibilitat de sentir alguns dels poemes recitats per ell mateix, que us puc assegurar que és un altre plaer que ens aporta la lectura d'aquest llibre.

A part de poemes, al llibre també hi transcriu algunes piulades que considera transcendents i que comparteix en tots els sentits. N'hi ha de persones tan significatives com Salvador Cardús, Clara Ponsatí, Josep Guia, Aleix Renyé, Valtònyc, la MH presidenta Laura Borràs, i també d'un servidor, entre d'altres. També recupera citacions interessantíssimes, d'abans que existissin els tuits, de referents com el president Macià, Pau Casals, Francesc Ferrer i Gironès o Joan Triadú, i transcriu fragments de textos molt ben triats, com poden ser els editorials de Vicent Partal a VilaWeb. Tot plegat són petites, però molt efectives, dosis de conscienciació nacional.

La preocupació de l'autor per l'ús i el bon ús de la llengua fa que al llibre hi trobem alguns dels "brins de llengua" que publica el mestre Jordi Badia, el cap d'estil de VilaWeb. Es tracta d'uns tocs d'atenció que sempre van bé per mirar de no perdre les maneres de dir genuïnes i d'advertir-nos de les castellanades

que cada vegada són més habituals. En Celdoni no pot ni vol dissimular la seva decepció quan copsa que el nivell del català de la Televisió de Catalunya fa que sembli més aviat “la seva” que no pas la nostra. En Celdoni utilitza un català sa que us asseguro que és un plaer per a la vista i l’oïda llegir-lo. També defuig i critica allò que no li sembla bé, com la moda i imposició del que se’n diu “llenguatge inclusiu”, i expressa el seu patiment per la cada vegada més evident castellanització de Barcelona i especialment dels carrers de Gràcia.

Com a bon dietari, el llibre recull i fa memòria dels esdeveniments més importants del dia a dia, i llegint-lo recordareu com s’esdevenia tot el tema de la covid, amb les mesures de confinament i el nefast ministre Illa, l’avanç de la vacunació, o el repàs de termes i conceptes com la soca anglesa, la tercera onada, la segona dosi i tants d’altres que desitgem que passin a la història. El dietari també ens serveix per repassar l’evolució del procés cap a la independència, amb els intents d’extradicions del jutge Llarena, el tercer grau dels presos, les eleccions del 14-F i la baixada premonitòria de Ciudadanos, l’empresonament de Pablo Hasel, la retirada de la immunitat als eurodiputats Puigdemont, Comín i Ponsatí, l’elecció de Laura Borràs com a presidenta del Parlament, la multa pel #nefast155, la detenció del president Puigdemont a l’Alguer, la taula de diàleg, les marxes commemoratives del Primer d’Octubre, la manifestació en defensa de l’escola en català, els avenços del Consell per la República, etc. Ens explica com ha viscut ell tots aquests esdeveniments, i també deixa constància de la seva participació activa, sempre amb la seva companya Lloï Bertran, a les concentracions de cada dilluns a la plaça de la Vila de Gràcia o a la dels dimecres a la plaça del Rei de Barcelona, entre tantes d’altres. En Celdoni és un independentista convençut des de sempre, i sempre ho ha tingut i ho ha dit molt clar: “No sóc de cap partit, el meu partit és la independència de Catalunya i aquells que la defensen sense embuts són els meus.” Tant de bo tothom tingués tan clara aquesta premissa com ell.

Llegint el dietari potser també us vindrà de gust acostar-vos a fer una caminada pel parc Güell, un parc que, malgrat que s’ha-

gi convertit en un feu del turisme, encara permet veure-hi ocells d'espècies ben diverses: puputs, tallarols, pit-roigs, tudons, oretes, xoriguers, merles... que en Celdoni també demostra conèixer molt bé. És un amant de la natura i tant ens parla del goig de trobar i veure volar les més diverses papallones, com de tan empipadores que arriben a ser les mosques o les cotorres argentines. També comenta les conseqüències cada vegada més perceptibles que comporta el canvi climàtic i coneix i gaudeix amb les florides de plantes i arbres que contempla a tot arreu, sigui al parc Güell o pels camps quan es desplaça cap a Calaf o cap allà on sigui, perquè també és un gran coneixedor dels pobles i de valls i muntanyes d'aquest país. Ens parla amb propietat de la mimosa, de les margarides, dels llentiscles, de les glicines, dels lledoners, dels ametllers i de tantes coses més que coneix bé, i no només pel nom. Aquest interès i respecte per la natura em fa recordar els diversos llibres que ha escrit, tots molt recomanables, en els que conjumina molt bé la poesia i la natura. Així que pugui aniré al parc Güell i m'arribaré fins al mirador de Joan Sales, per contemplar la vista privilegiada de la ciutat i mirar si, per aquelles casualitats de la vida, coincideixo amb en Celdoni i la Lloï i podem tenir una bona conversa que, encara que la comencem parlant del temps, segur que ho serà; perquè en Celdoni fa que fins i tot una conversa sobre el temps pugui ser molt enriquidora, perquè s'hi fixa molt i coneix bé els vents, i tant si és un dia ventós o plujós, o si hi ha boira baixa o pixanera, segur que ens entendrem a l'hora de dir qui engegaríem a escampar la boira.

Perquè en Celdoni ens parla, i en parla molt bé, dels seus familiars, dels seus amics, dels seus companys, especialment dels que se'n van abans d'hora, com el malaguanyat Jordi Fàbregas. Però no se'n vol ni pot estar de referir-se a aquells que sembla que només hi són per amargar-nos l'existència. Lamenta profundament l'augment de l'incivisme, tant l'incivisme d'alguns durant la pandèmia, que se saltaven les normes del confinament o l'ús de les mascaretes, com de l'incivisme i vandalisme cada vegada més habitual de molta gent, especialment d'una part considerable del jovent que puja. En Celdoni detesta l'enrenou de les entrompades, el xivarri fora-d'hores, les pintades i destrosses

durant tot l'any a ciutat, pels carrers de Gràcia per exemple, i també el menyspreu dels qui embruten les platges o calen foc al bosc a l'estiu. En Celdoni, com molts de nosaltres, tal com cantava l'Ovidi Montllor, vol viure amb gent preciosa, perquè està tip de la contrària.

Ben segur que moltes de les vivències i impressions que en Celdoni recull en el seu dietari són també les de milers de catalans, perquè en som molts més dels que ells volen i diuen, com cantava Raimon. Però en Celdoni sap encomanar el seu amor i fidelitat a la llengua i a la nació, i això ens és molt necessari. En Celdoni és una persona molt autocentrada, que sempre ha tingut molt clars quins són els límits de la seva nació, que no es limita a quatre províncies que encara alguns es pensen, sinó que va molt més enllà, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó i l'Alguer. I aquesta catalanitat completa la viu i gaudeix amb tota naturalitat, com així ha de ser.

També ens parla de la seva estimada companya, la Lloï, de les magnífiques actuacions que fa i de com van sempre junts a tot arreu, i ens explica el neguit que comporta que la Lloï no estigui passant els seus millors moments de salut per culpa d'una maleïda malaltia. I amb això vull acabar jo el meu pròleg, desitjant a la Lloï una ràpida i bona recuperació i, a tots dos i a tots nosaltres també, molta salut i força per guanyar la independència de Catalunya i poder-la veure i viure.

QUIM TORRA I PLA,
131è president de la Generalitat de Catalunya

Girona, maig del 2022

GENER

Divendres, 1r de gener.

Tal dia com avui de fa deu anys (1.1.11) encetava el dietari. “Han passat anys [deu anys], han passat moltes coses”, deia si fa no fa Estellés. Una bona colla de les coses que han passat les he escrites als volums que n’he publicat. Espero que passin més anys i que pugui continuar parlant del que visc i del que veig. “Viure i veure”, deia l’enyorat Tísner.

Primers versets de l’any:

NINOÜ

*Amb lluna prou plena
arriba Ninou.
Xiula la sirena
i bramula el bou:
el mal poca-pena
llençarem al pou.*

Vegeu si en fa d’anys que ens ataquen els de ponent!:

Vicent Baydal @vicentbaydal

“Fem-los convit general lo primer dia de gener, qui és apellat Ninou.” Això feia Pere el Cerimoniós el Cap d’Any de 1366: un gran convit al Palau Reial de Barcelona per a les companyies de cavallers francesos que havia contractat per a defensar-se dels atacs castellans.